

7. szám.
Február 12. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal**: Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nempereille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa.** I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban **Budapesten.** FÜRDŐ-UTCZA 1-SŐ SZÁM.

XXVIII kötet.

M E T E M P S Y C H O S I S.

En csak azt hiszem, hogy száz és száz év multán,
A mi nagy szellem volt, ismét megújul tán:
Beleköltözik egy nagy ember szívébe
S úgy tesz mindent, a hogy első életébe. —
Vagy még jobban. — Honnan jött e gondolatom?
Miből keletkezett? Azt is megmondhatom. —
„Öregünk“ Szent-Lászlón töltötte a nyarat,
S az több volt talán, mint emberi akarat.
Nem volt ez véletlen; Szent-Lászlónak lelke
Második életét öregünknel lelte. —
Egy fejjel magaslott ő is ki fölöttünk,
A miként Szent László társai közt föltűnt. —
Régi ellenségből csinált jó barátot:
Szent László a nagy kúnt: Deák az osztrákot. —
Szent László népének, szomjtul eltikkadva,
Egy csodaütéssel patakot fakasztott;
Ő meg, mikor torkig voltunk már itatva,
Egy fejünkre áradt „bach“-ot elapasztott. —
Az a magyar szűznek, kit a tatár rabolt,

Monda: „rántsd lováról!“ S a szűz megszabadult
Deák is ezt tevő. — Alkotmányunk a lyán,
Ki miatt lebukott nyergéből a kaján. —
Szent László arany pénzt változtata kövé,
Futó ellenséget nehezen szökövé; —
Nagyobb munka ennél; a ránk hagyott követ
Aranyná büvölni vissza hogyan lehet?
S a mikor készülünk Bécsbe a szent sirhoz
A melyben előlünk elzárva a „krisztus.“*)
A mikor legjobban kell a szent varázsló:
Akkor száll el tőlünk Deák, mint Szent László.
De még sirjánál is a csodát ismétli,
László koporsóját a mi lepecsétli:
A királyi jobb kéz, mely soká volt rejtve,
Megkerült. — A régi monda eként telt be.

J. M.

*) Azért kis betűvel, mert »pénz.«

NE HAGYD MAGAD

Nyomorúságos elbeszélés

JÓKAI MÓRTÓL.

III.

Egy vesztére született házi úr.

— Venio nunc ad fortissimum virum! Itt volt a harmadik emeleten Femina kisasszony. — Ő ugyan Fenenának írta magát; de én ezt rendőrséggellenes névnek tartottam; hasonlítot valami káromkodáshoz: kikorigáltam Feminának. Ebben rá nézve nem is volt semmi sértő. Ő birta a harmadik emeletnek az egyik felét. Ezt tartottam a legbiztosabb kuntsaftomnak. Ő volt kiszemelve arra a czélra, hogy rajta kezdem meg a steigerolást. Nagyon szép volt. Én poéta nem vagyok, hogy letudjam írni, hogy milyen szép volt? de nem esem tulzásba, ha azt mondom, hogy volt olyan szép, mint a hatvani utcában a friseurbolt ablakába kitett viaszkkisasszony. Azután német színésznő volt, primadonna, tizesztendei fixum szerződéssel a német színháznál: énekelt — neked — úgy, hogy három ajtón keresztül is hasította a fületem. Aztán volt neki »egy« eljegyzett mátkája, a ki hol báró volt, hol gróf volt: de mindenképen gazdag ember volt; — mikor felmentem a padlásra, majd a nyakamat törtem ki nála a sok üres champagneis palaczkban: a mi mind ő tőle került oda. Nem szeretett egyebet, csak a champagneit. Én is szeretem, csakhogy nem akadtam még olyan bolond grófra, a ki kosárral küldje a nyakamra. Aztán milyen butorzata volt! Barátom, olyan is volt közte, hogy én azt se tudom, leülnek e arra, vagy guitároznak rajta? Csupa indiai fából, meg atlaszból volt ott minden! S a kirakott ezüstjére megadtak volna a zálogházban legkevesebb ezer forintot. No ennek már csak biztosított állapotja van. Először: német; másodsor: énekesnő; harmadszor: szép leány! Különkülön is megél mindegyik, hát még mikor együtt van a három! Az ördög hitte volna, hogy még a háromlábu szék is feldülhet! Hát először megbukott a német színház igazgató; becsukta a boltot: oda lett a szerződés. Akárcsak egy omnibuszrésvény lett volna. Maradt csak az éne-

kesnő, meg a szép leány. Egy farsangi napon egész éjjel méltóztatott a maskarabálban mulatni; másnap reggel úgy be volt rekedve, hogy minden betűt »h«-nak mondott. S ettől a szentpercztől fogva úgy elvesztette a hangját, a mi megért egy milliót. hogy hálát adhat az istennek, a ki valaha elveszi, mert nem fog tudni pörölni. Maradt még csak a szép leány. De hát az meg mit ér, ha nincs se gróf se báró; ha a völegényből egyszerre olyan ember lett, kinek tartózkodási helye nem tudatik! A jövő fertályban, mikor a házbért kértem Femina kisasszonytól, leültetett a pamlagra maga mellé, megszorogatta a kezemet, megsimogatta a pofámat, csupa hajpor lett a kabátom gallérja az arczjától: aztán vörösre sírta az órrát: ez volt nekem a fizetés. Meg se mertem mondani a feleségemnek. Inkább felvettem annyi pénzt az uzsorástul száz perczentre: s azt mondtam, hogy ez a Femina kisasszony házbére. A jövő fertályban aztán búcsút vett a kapufélfától. Mikor pedig a butoraira rá akartam tenni a kezemet: előállt a butorkereskedő: semmi sem volt kifizetve: elhordatta az órram elől.

Ez volt az utolsó lakóm.

A fotográfuról ott a padlásán nem is beszélék. Ugyan kijött volna ide magát lefotografíztatni; hisz a ki ezen a mi vidékünkön lakik, mosdani sem szokott, anynyira nem kíváncsi a saját ábrázatjára.

A nyomorultnak nem maradt más válasza odafenn a kakasülön, mint vagy meginni mind azt a cyankalit, pyrogallus és collodiumot, a mit puffra összevászalt, — vagy felcsapni ujságírónak. Ugy tudom, hogy az utóbbit választotta.

(Folyt. köv.)

Deák Ferencz adoma.

Az 183 $\frac{2}{5}$ -ik évi pozsonyi országgyűlés alatt Deák Ferencz a »négy vödör« utcában volt szállva, hol tőzsomszédságában lakott Villaks zirczi apát és Balassa Gábor veszprémi kanonok és káptalani követ, később szombathelyi püspök. E két főpap minden héten egyszer, kétszer ebédett adott és törzsvendégeik va-

lának az országgyűlés kezdetén Deák Antal, azután Ferencz, Szerencsy István, Vég Ignác és Mayer fehérvári kanonok; egy ilyen ebéd alkalmával, mikor épen az ugy nevezett religio-nare forgott a szönyegen, azt mondta a zirczi apát Deák Ferencznek:

— Hát a tekintetes ur csak segíti azokat a protestans atyafiakat?

— Segitem bizony, felelé Deák mert én sohasem tagadtam, hogy szabad gondolkozásu ember vagyok; sőt megvallom nyíltan, hogy tovább is mennék, ha az utasításom nem gátolna.

— No de kérem a tekintetes urat, viszonzá az apát, tessék csak azt venni, milyen messze akarnak menni azok az atyafiak, mikor most már azt sem tartják szükségesnek, hogy a főpásztornak bejelentessék, ha valamelyik hive egyik vallásból átmegy a másikba.

— Követem főtisztelendő urat, nem birka a keresztény lélek, hogy le kelljen metszeni a rovásról, mikor egyik nyájból a másikba hajtják, mondá reá nyomban Deák; — mire aztán nem szólt az apát egy szót sem.

Tallerossy Zebulon levele

Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

GY ISZ tudok, hogy rossz infamizs ujsagirok majd másképen adnak elő dolgot; tehát inkább megírok igazán, hogyan volt?

No már az a tizenkét uramöcsémnek a historiája Sauwirthnél.

Hat az ugy volt. Minden ember szomorú volt nagy temetisnapon, öcsémuramék isz busultak egisz íjfélig: akkor aszongya legkedveseb-bik öcsémuram: »hongyerekek! valyon van e most Budapesten olyan perversus kocsmaros, a ki ezen a napon daridot mer csapni?« Mondanak neki: »a bizony, ott van Sauwirth, az hirdete ma estére bal parét lebujban!« — »Ezt rendre kel utasítani!« Indítvány elfogatatot. Tizenkét apostolok megjelentek Sauwirthnál.

»Hát te disznódás (ad formam: csárdás;) azt hiszed, hogy azért mert sirva vigad a

magyar; németnek vigadva kel sirnyi?«

»Kírem, mentegete magát Sauwirth: ez gyászbál: ma nem eresztetem be mast, csak fekete szemü leányokat, nem adok mast, csak fekete kavet, meg fekete retket.«

»No hat nesze hozza míg egy fekete leves!« (az pedig rendesen pofleves.)

Kimondhatja, hogy ez nem tökéletes parlamentaris eljárás volt.

Is míg isz bele avatkozta magát constabler. Quo jure?

Hazszabajok szerint, a hol képviselők vannak, ott constabler csak galleria. Gallerianak pedig »halgas« a neve!

Galleria ha larmazik, kiüritetik; — constabler larmazott: kiüritetett. Ez isz jól van.

Akor együtt patrol; kisebbsiget: öt uramöcsémet, kik állva maradással szavaztak; kiny-szerítete felsőházba (varosházba) felmenyi. Heten gyors haladásal szavaztak: azokat tavolle-vők sorozatába bejegyezték. — Ez már nem jól van.

Ezirt fogok interpellálni belügyminisztert (de elib megvarom, hogy meghíjon az ebidre, majd csak azután) van-i tudomása rendőrsig flagrans kihagasarul? s ha van, miért nincs?

Kötelesige let volna rendőrnök, ha azt látot, hogy törvényhozo testület marka fogja Sauwirth üstököt, elib elmenyi Ghyezy Kalmanhoz, kírnyi kiadatasat: az összehíta volna mentelemeni bizotsagot, az megvizsgalt volna esetet: nincsen e bene törvintelen zaklatas? referalt volna országgyűlisnek s csak ha kipviselőház határozta volna kiadatasat, mehetett volna vissza rendőr: is adig mindig tartotta volna markaban uramöcsém Sauwirth üstököt.

Remilem, hogy ezen kihagasirt Thaisz Elek peldasan meg fog büntetődni.

Sauwirth pedig köszönye meg, hogy ilyen szip reklameot csináltak neki. Ez neki megíri ezer forintot.

Magam isz megnizek hun van az a Sauwirth kocsmas: — csak valami ünnepiles alkalomra varom.

alazatos szolgálja

J. Z.

Krónikás adomák.

1848-ban az úrbéri viszonyok megváltozván, a gazdaság körül sok tiszt nélkülözhetővé vált.

Gr. K. I.-nak mondja egy izben testvére, mért nem küldöd el nélkülözhető tisztjeidet? hisz nincs reájuk szükséged.

Igaz — válaszolja a gróf, — hogy nincs reájuk szükségem, de ő nekik van szükségük én reám. —

Midőn 1850-ben a fogságból kikerült, bőkezűleg jutalmazta a hozzá folyamodó volt honvédeket. Akkoriban az uradalmakban természetű cikkek mind aranyért adatván el, zsebében mindig hordott egy csomót, s nem egyszer megtörtént, hogy az utolsó koldusnak is aranyat adott. Egy alkalommal titoknokával . . . i gyönyörű parkjában sétálván, egy elrongyolt kiéhezett külsejű emberrel találkozik. Az első megszólításra benyúl zsebébe s egy aranyat ad neki. De az istenért — mondja titoknoka — mit csinál méltóságod? hiszen ezen embert megcsalják, nem ismervén az arany értékét, azt adnak neki érette a mit akarnak. — Igaz igaz, válaszolja hirtelen, benyúl másik zsebébe s egy tallért nyom a koldus markába.

Miután e végett is figyelmeztette volna titoknoka, hogy ennek felváltásánál is csalásnak lesz kitéve az ember — ergo det ipsi — mondja ura — quinque florenos.

Es így, az egy krajczárral megelégedő koldus egy aranyat, egy tallért, és öt forintot kapott.

Egy izben megrongált egészségének helyre állítása végett Ostendébe akart menni a tengeri fürdő használatára. Elment tehát a titkári irodába hogy az útlevelérti folyamodványt elkészíttesse.

Amice B — mondja — germanice ne scribat, irjon magyarul.

Elkészülvén a folyamodvány mondja titkára hogy a személy leírás is szükséges.

Hát csinálja. —

Születés hely? Hol született méltóságod?

E kérdésre hirtelen láng borította el arcát s kezeivel élénken hadonázva mondja: az nem kell! azt hagyja ki!! . . .

És egy világért sem engedte volna e rovatot betölteni — mivel hogy Bécsben született.

A számár czímet igen könnyen osztogatta. Egyik, oldala mellett becsületben megöszült komornyika ezt igen zokon vévén, elkeseredve kérte a grófot, hogy ha csak teheti, ne czimeze őt így, mert az neki igen fáj.

Jól van mondja a gróf nem nevezlek többet így édes Atillám, hanem ha minden erős feltételem mellett is kijutna neked belőle ird fel pontosan, és a holnap végén minden számár után kapsz öt forintot.

A hónap végén beadta a komornyik a számadást és mintegy háromszáz forintot kapott a titulaturáért. Itt ugyan nem lehetett mondani: titulus sine vitulo.

De azért Attillának mind a mellett kijutott a titulusból azután is. —

Nagy kereszt.

— Komám uram! hej nagy kereszt a vállamon az én napam!

— Nagyobb kereszt nekem az én feleségem!

— Mit! kend a maga keresztjét az enyimhez hasonlitja?! De teremuccse a kend keresztje az enyémnek feszületje sem lehet, mert olyan nagy az én keresztm hogy tuczat számra lognak rajta a Krisztusok!!!

A monoklisok.

Ha nem volna az a hosszú, az a nagy Pál,

A ki fölöttetek mint Himalaya áll

Kihez ti csak éppen annyit hasonlítottok

Hogy tinektek is van olyan monoklitok:

Pártotok széthullna, mállna nyakra főre,

Kelet Népe »menne« mint a bunda szőre,

Öreg Kálmandiák.

SZABÓ ENDRE????

QLVASGATOM a lapokat
 S az ujságok mondják rendre
 Bolond dolgot, okos dolgot
 Hogyan művel Szabó Endre.
 Boszankodom, dühösködöm —
 És nevetek néha nagyot: —
 Uraim! oh ne higyjenek
 Semmit el, ha én — én vagyok.

»Megszöktetett egy szép leányt — —
 Egyik ujság reám fogja
 És regényes esetekkel
 Oly szépen ki-toldja-foldja.
 Szép leányt? én? — Nem is láttam
 Még szép leányt, — hogy kimondjam, —
 S mit szöktessek másat én meg?
 Hisz magamma! is bajom van.

Azután jön: »Meghalt szegény
 Szabó Endre, az — esperes!«
 Képzelem hogy sirat öcsém,
 Hogy a szeme szinte veres.
 S a mint este vacsoránál
 Fogyasztgatom a hegy levét,
 Úgy elbámul egy barátom:
 »Mi a manó? hát él-sz-e még?«

A falakon hirdetgeti
 Nevemet egy szörnnyű plakát;
 Színész vagyok s a népszínház
 Velem ma új darabot ad.
 S szid az ujság mint a bokrot
 Játékomért, — (esz' a mérég!)
 Hogy az ördög vinne el ily
 Reám szózott dicsőséget!

No mi lesz már velem megint?
 Egy pár napig lesem-várom;
 S ahol van ni: tanár vagyok,
 S könyvet irok Kolozsváron.
 Ucczu mákos! nem engedem
 Hogy nevemet tönkre tegyék
 Hisz' mai nap ki könyvet ír:
 Bolond ember — semmi egyéb.

S azon veszem észre magam:
 Törvénytörő bíró vagyok,
 És osztom az igazságot,
 Vallatgatom a sok rabot,
 S hallom: átkoz valamennyi
 Ügyes — bajos szegény ember —
 Uraim! én senkiért sem
 Számolok be a lelkeimmel!

»Miniszteri fogalmazó
 Szabó Endre házasodik,
 S gazdagon ám!« — Ujságíró
 Velem újból bolondozik.
 S valamennyi hitelezőm
 Nekem esik erre nyomban,
 Hogy én már a fejemet se
 Tudom: kié? — haragomban.

— Jó uraim! én nem vagyok
 Se hős lovag, se bölcs tanár,
 Nem vagyok se pap, se bíró,
 Ki mind a más kárára jár;
 Homlokomon Erato és
 Nem Thalia csókja ragyog —
 Nem vagyok én semmi, semmi,
 Csak egy szegény költő vagyok.

SZABÓ ENDRE.

Tarczali szentelt víz.

Egy tarczali vén asszony mindennap szorgalmasan ellátogatván a templomba, a szentelt vizes üveget is magával vitte; de mind a mellett a házi szentelt víz tartó, soha még csak egy árva cseppet sem látott abból.

Föltűnt ez nagyon a háziaknak, s egyik fia hosszasan lesés után észre vette, hogy anyja a korcsmában meríti meg szentelt üvegét.

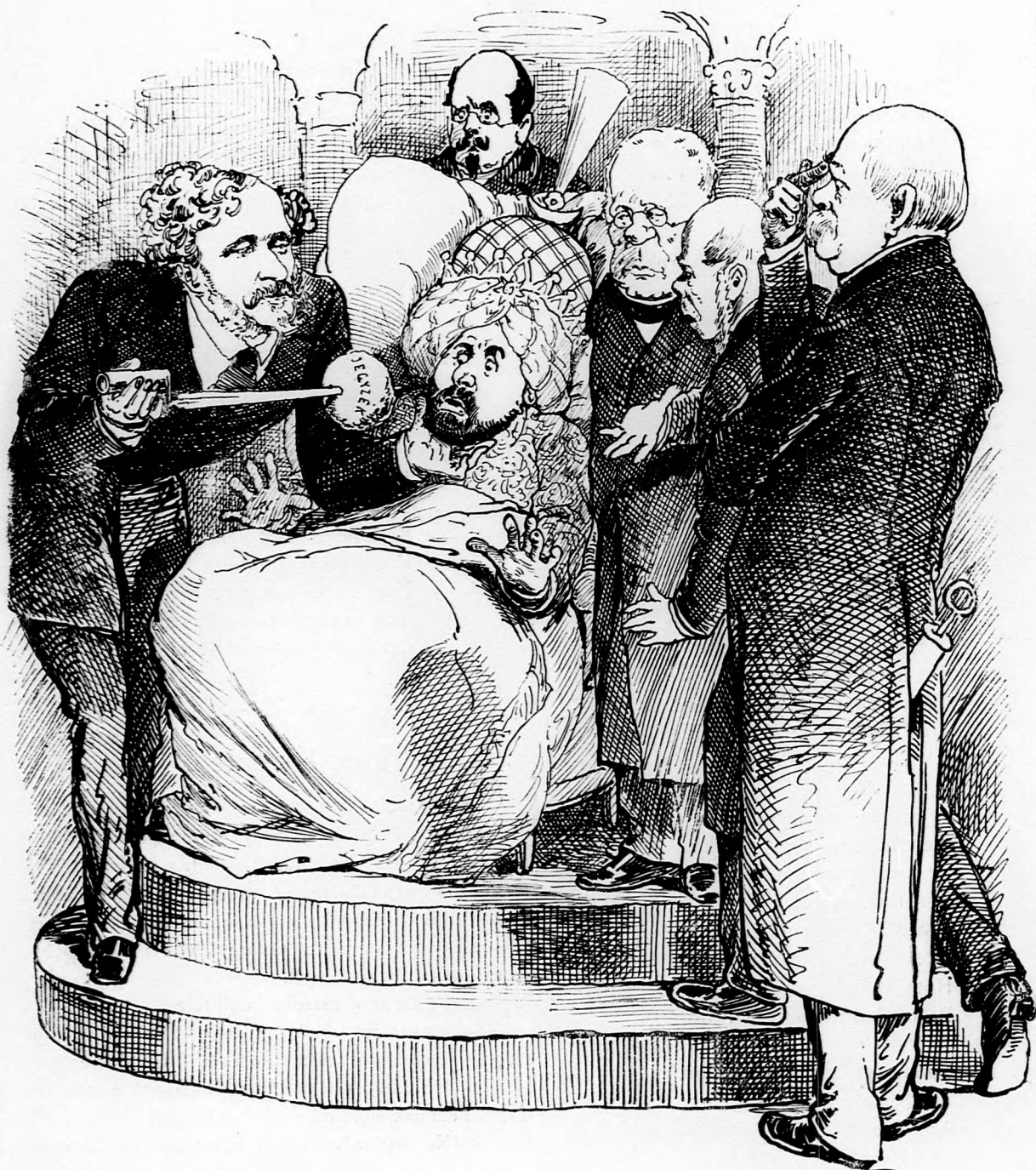
Haza jövéen az asszony kérde tőle,

— Ugyan anyám asszony, hová teszi keed azt a sok szentelt vizet, hogy nekünk nem jut soha egy csepp is?

— Oh édes fiam! mondja az asszony sok késértéseim vagynak éjjel, mind azokra öntözöm.

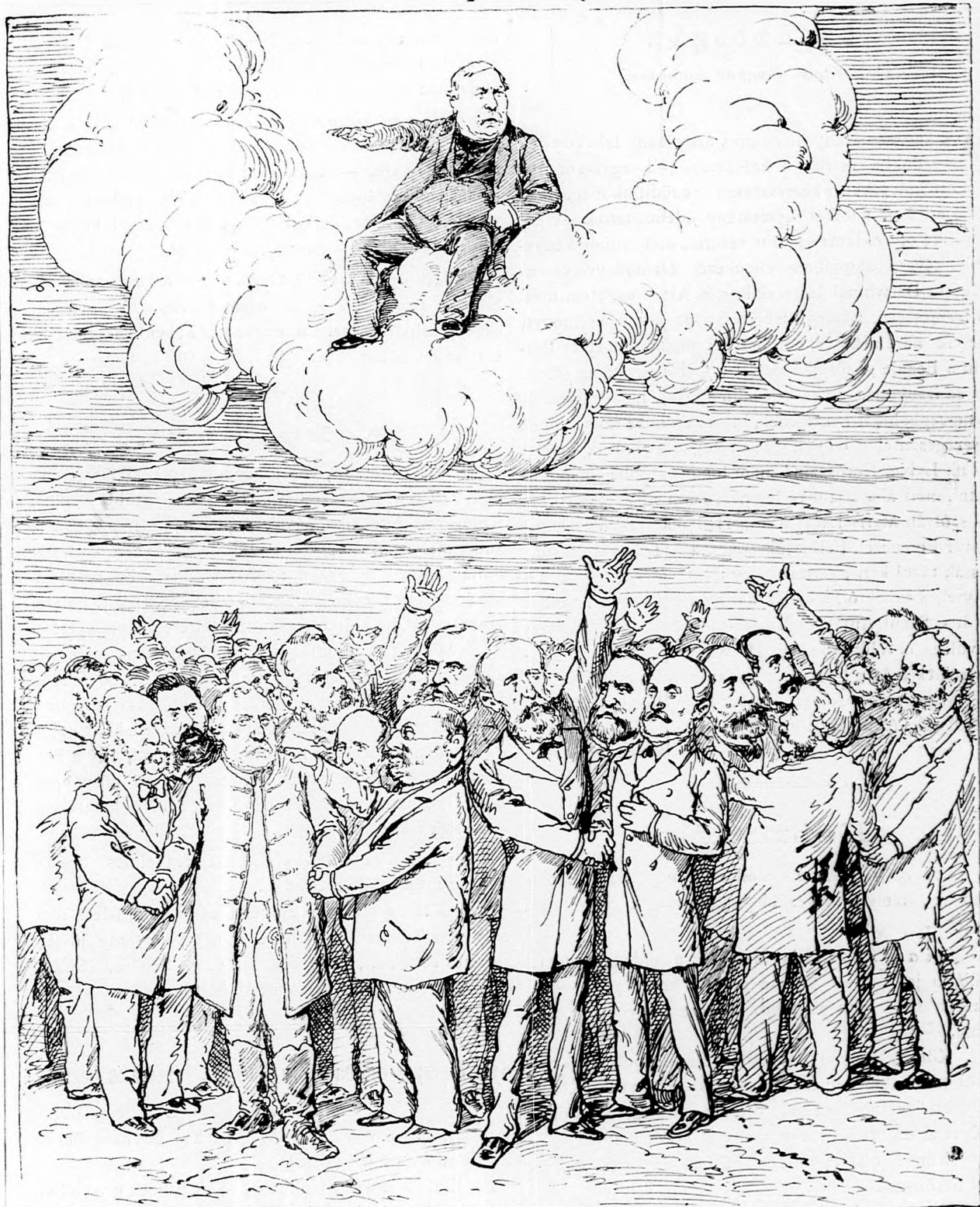
— No édes szülém, replikáz a legény, — kihúzáván az asszony zsebéből az üveget s szagolva. — Ha keed ilyen jó szagú vízzel szógál a késérteteknek, Isten lecckem uccse én leszek az első késértet.

A medicina és a morbus.

— Nesze szegény beteg ember, nyeld le ezt a pilulát. — Tyhü, hiszen ettől megfulad az ember. — Az is csak javadra szolgál, mert jobb, ha holtan földelik el az embert, mint ha elevenen.

A február 7-ki pártconferencián.

A fusió eddig csak javaslat volt. Most már felülről szentesített törvény.

Csuda bogár.

(Az erdélyi Magyar Államból.)

Az ÁLDÁSOS erény magasztos árnyékába leheveredve, kezünkbe vettük a kolozsvári tud. egyetem által kiadott indexeket, s keservetesen győződünk meg, hogy ott a mi ker. fiainkat keresztény ellenes tanok szerint nevelik; oly oktatás szerént vezetik, mely homlokegyenest téves, alapjában ellenkező eredményeiben az atheista Darwinnal összetalálkozik. Amaz egyetem filoz. és természettudományi facultásán az ember eszménye, melyre nevelnek, valami őserdei majom, melyet Darwin a Beagle gőzöszön utaztában Lybia pusztáján látott. Ez az irány arra vezeti a leendő apákat, hogy mikro- és kyno-cephalokat nemzzenek, kik az erdőbe menekülnek s seregesen élve oly nyájat fognak alkotni, melyet — oh Lybia, Koroszain! nem fogunk többé megnyirhatni, mert állatiasabbak lesznek, mint mi a pásztorok; — szólván Maria Lacki Kemp Henrikkel és Maszlaghy Xáver Ferenczel. Felhívjuk ami igaz híveinket, tartóztassák távol ker. gyermekeiket ily tévely-métely és kételetyteljes tanoktól, s kérjék áhitatos és kenetes imákban Pádúai Szent Antalt és Kalazanthi Szent Józsefet, hogy távolítsa el tőlünk a sátán Darwin és az atheisták rendszereinek még a híréit is, melyeket midőn csak fél füllel hall Macedónia, azonnal röszket Cappadócia, már mint Károly-Fehérvár. Kyri-Eleison!

Birka pásztor.

Definiciók.

Mi az eljegyzés? Előfizetés egy czifra táblás könyvre, melyben később látjuk a sok nyomtatási hibát. —

Mi a nő? Egy könyv, melyben a boldogság után(!) felkiáltó jel van — a pénz után(:) kettős pont — sőt sokszor még nem is pont. Itt ott hanyodik egy(,) koma. —

Könyv, melynek évszáma nincs, mely a férjen kívül mindenkinek hozzá férhetetlen — az az tilos. Könyv melynek legjobb kiadása lenne ha z s e b könyv volna, melyet az ember szüntelen magával hordozhatna.

Könyv melyet minden évben divatszerint kell bekötetni.

Könyv, melynek czime szerelem, ajánló levele: a mézes hetek, tartalma a papucskormány. — — Van eset

hogy néha egy embernek 3—4 példány kell az életben, ez aztán elmondhatja magáról, hogy mihelyt a könyvet elolvasta: meg is ette. — Rettenetes nyomor! —

Mi a házasság? kötéll, mely nem egyszer a férj nyakára tekerődzik: kötéll melyet férje számára a nő ostornyélre köt. — Egy szekér melynél, nem tudjuk: a járom nehezebb-e vagy a rud? Szekér, melyet a férj jobbra a nő balra huz. Vagy végre egy sip, melyben a férj ugy fujja a nótát, a mint a nő billegeti.

Hát a házasi élet? Orgona. — A gyermekek az öreg és apró sipok — az aszony veri, a férj pedig az orgona szíjját huzza. Ludketrecz: a ki bent van kigágog, a ki kint van begágog,

A kereszt.

Kovács Miklós, volt erdélyikath. püspök, ismeretes volt találó megjegyzéseiről. Egyszer, a többek közt, Kolozsvárt léte alkalmával, a plébánián nagy ebédet adott melyre a kolozsvári notabilitások és nem — notabilitások közül is sokan megvoltak hiva. Ez utóbbiak közé tartozott néhai Schütz József kolozsvári polgár, kinek gyöngéje volt a kapott kintüntetések emlegetése.

Mihelyt bemutatták Kovács Miklósnak, sietett is előállni Schütz, hogy »Excellentias uram, ő felsége kegyeskedett engemet egy érdemjellel (kereszt) megdicséltetni.« A püspök, anélkül, hogy valamit reflektált volna e beszédre, egyszerűen halgatott. Ebéd alatt, úgy a 3-ik fogás körül, egyszer csak Schützre néz a püspök, őt komolyan fixirozva, és azt kérdi tőle: »No hát mikor akasztják fel?«

— Ki ... ki ... ki ... kit kegyelmes uram? hebegé megrémülten Schütz.

— Hát a maga keresztjét édes Schütz, felelé mosolyogva Kovács Miklós mire az egész társaság jó izü nevetésre fakadt, A megzavarodott Schütz, félelem okozta szorongásából csak ekkor tért magához.

Ama bizonyos eszmadia és felesége, kérdése és felelete.

— — Vajon miért mondhatta Császári Királyi Pál azt, hogy ő volna az első, ki ha Kossuth haza jönne, lovait kifogná kocsijából?)

Először is azért tenné hogy Kossuthnak utját állja, azután meg azért hogy lóvá tegeye magát.

PÉNZ VAN, DE HOL A POSZTÓ.

– Száz aranyat nyertem, de ugyanakkor ellopták a bundámat. Már most hogy takarózom én ezekben az aranyakba?

CORIOLÁN.

Négy hónap alatt se tudtál megbukni? Atok reád, vizály hona! Ilyen helyen én nem maradhatok.

Az én bácsikám.

FELNÖTTEM én is, s iskolába
Először vitt fel jó anyám;
Én is követtem, bár sírásra
Készségesen állott a szám!
Még mintha most is hallanám a
Jövömet jósló bácsimat:
»Jobb lenne biz', ha »sujsteráj«-ba
Adod inasnak a fiad!»

Igaza volt, mert a mathésis
Fejembe menni nem akart;
Bizony »secundá«-t hoztam én is,
Mi szememből könyet facsart.
A bácsi megpödörte bajszát,
S pipára gyűjtva jósola:
»Jobb lenne biz', ha abba hagynád,
Nem léssz te miniszter soha!

Igaza volt! de még se' hagytam
Azt abba, lettem nagy diák,
Mig egyszer csak verset faragtam,
S lett érte otthon nagy vivít.
A »bácsi« is kezébe vette,
— Első kritikám megnyerém!
»Dikies való a te kezédbe
Édes szerelmes kis ecsém«!

Szegény öreg! Isten nyugoszsza,
Biz nem jó szívvel hallgatám,
Pedig lehet, hogy jobb lett volna,
Ha reá hallgat jó anyám!
Kivált midőn czipómre nézek,
S látom, mint pusztul, egyre fogy;
Olyasformát magamban érzek:
»Suszternek lenni jó dolog!»

Pitypalaty.

Az ordók embere.

Kóbi: Nissen mek az ember az a Posner Karl La-
jost! már ugy teszi magát, mintha nem is volna »einer
von ünsere Leut.«

Smüle: Hát csak nem is leheti igazi izraelit, —
aki már anyiszor k h i k h e r e s z t h e l k h e d e t t!

Kérdés és felelet.

Mi a szerelem abc-jében a legkedvesebb betű?

— Az »ő« —

Mi a házassági hűség megőelő betűje?

— Szintén az »ő«.

Győzelem.

A balsors a jó pajtásom.
Hüi ez hozzám mondhatom;
És én drága ajándékít,
Mással meg sem oszthatom!
Pedig bizony, birkózhatna
Vele hét,
A mennyit hoz egymagának,
Naponként!

Mit tehetek? a pajtásom,
Oly szentelen, oly makacs,
Hogy nem bírom fékezni már
És ezt mondom! »jer kulacs!«
Ez a kardom s elkezdődik,
A csata
És foly minden istenadta
Éjszaka.

Küzd velem két katonája;
Küzd kardommal sokáig;
De végre is én jutok el
A diesőség fokáig;
Katonái: a bú és gond,
Elesnek;
S a jó kedv áll sírjok fölé,
Keresztnék!

SIÓPARTI.

Kis és nagy fül.

Egy bizonyos valaki gunyolta embertársát, ki
rendkívül nagy fülekkel dicsekedett. — Az emiatt türel-
méből kihozott ember így tromfolta le az illetőt:

— Megvallom, az én fülem embernek egy kissé
nagy, hanem az öné számárnak igen kicsiny.

Fehér szakál, fekete haj.

Ugyan mi oka lehet annak, — kérdé egy fekete
haju, de fehér szakálu, egy fehér haju, de fekete sza-
kálu embertől, — hogy nekem szakállam, önnek pedig
haja deresedik?

— Az onnan van, hogy én eszemel, ön pedig az
állával dolgozik többet.

— Hová? hová? koma! kérdé a paraszt ember,
nem igen jó lábon álló ismerősét.

— Hazafelé, oly sürgős dolgom van, hogy ha hol-
nap reggelig kellene is mennem, — mégis otthon aka-
rok ma lenni.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Folyamodvány.

Nagyságos Méltóságos Gróf Excellentiája!

Mi vagyunk azon szerentsétlen Czigányok, akiknek hazainkat Fiskákális urunk Horváth László lerontatta, a forradalom után, s bennünket hajlék nélkül hagyott mind azon ideig, még könyörületeségből meg nem engedtetett, hogy a lerontott ház falakból menyhelül szolgáló hajlékot igazithassunk össze. — Ezen Síralmas kinézésű három házikóban lakunk Ürgemódra két év óta, s midőn már majd bele szoktunk volna, ismét félünk, hogy Tettes Horváth László Úr észre veszi és lerontattja: ne hogy téhát már egyszer kiállott Nagy szerentsétlenségnek legyünk kitéve: hűségés Alázattal esedezünk Nadságos Exellentias Urunknak; hogy bennüket, kik mind a hárman mostani lakásunk táján, a Temető árokparton születünk, és őt is akarunk, Isten segítségével, meghalni; kik közül együnknek, Lakatos Mihálynak, nagy apja, Méltóságod Gyönyörűségés Derekegyházi kastélja fudamentóának egyik lerakója volt, és őt napszámoskodott; kiknek mind háromunknak családja összesen 24. és egészséges, de egészen nevetlen tagot, és három egészen nyomorult ivadékokat számít; — hogy ebbeli össi érdemeinkhez képest, a lakásunkul szolgáló három viskóbani megmaradhatásunkat, továbbra is kegyessen meg engedni, és Horváth László fiskális Urat, hogy rajtunk többé ne hatalmaskodhassék, eltiltani Méltotassék, — annál is inkább: mivel mi semmi legelői illetőségre semmi jogot nem igénylünk, s emellett Szégvár helységének: tapasztással, Muzsikálással, és tepsi foltozással nagy hasznára vagyunk, — és soha senkivel, Tettes Horváth László fiskális urón kívül, bajunk nem volt. —

Alázatos kérésünk ismétlése mellett mély tisztelettel maradunk

Méltóságos Nadságos Exellentiadnak

Szégváron December 29 hó 1852.

legalazatosabb szolgálói

Notári Mihály

Lakatos Mihály, és

Gallér Josef

Szégvári lakosok.

Arviz-adoma.

A budai várban egy ház falába bele van illesztve a vörösmárványból faragott tábla és kéz, mely az 1838-ki árvíz magasságát mutatja.

— Hogyan? kérdé egy arramenő az éppen künn álló háziúrtól, — hát a várat is elborította az árvíz 38-ban?

— Hát tudja, az ugy történt — felelt a háziur —

hogy volt nekem egy házam a vízi városban. Annak a falában volt ez a kő. De később azt a házat elcseréltem ezzel s gondoltam magamban, csak nem vagyok bolond. hogy ott hagyjam neki, — hát ide tétettem.

Háborus népdal.

VÉRJE meg az isten
Azt a sok katonát,
Nem tudnak egyebet,
Csak szeretni a lyányt.

Vesszőzni kellene
Éjjel-nappal őket,
Elesalták, megcsalták
Szép kis szeretőmet.

Istenem, istenem,
Csak háboru lenne,
Hogy a sok naplopó
Baka oda veszne!

PÓSA LAJOS.

A kollegákhoz.

Kit a Múzsza arczul ütött hát ne zengjen
Mint a kálvinista kakas fenn a tornyon.
Dal, vers ha szép hódít, de bánt boszant engem.
Vadzseni ha firkál: hogy papírt, vért rontson

* * *

Mint madárijesztő szalma-csutak váznak
Pelyva a tartalma, nem ölt testet lelket,
»Csinálása« — alatt hitvány kártyaháznak:
Sorsa silány versnek, s attól hideg lelhet.

* * *

Anglus ám szeresse marhahusát nyersen,
Én hogy mindjárt elől jó példával menjek
Leteszem a lantot, s nagy diadalt nyertem:
Ha Piczulák helyet Arany ir majd verset!

Öreg Kálmándiák.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Csa b-Rendek. B. S. urnak. Köszönjük a küldeményt s örömet veszszük a folytatását. — S. B. urnak Budapest. Rendelést tettünk, — Csákány. A B. P. hagyományát vettük s használni fogunk belőle némelyest. —

Laptalajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státio utca 80-ik szám alatt.

Budapest. 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület)

Hirdetések felvételnek:
egyedül

LÁNG LIPÓT ÉS TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések felvétel irodájukban, Budapest Föld-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

